

Một thiêu nữ nhỏ lớn gia đình được ba năm, tâm sự với người bạn nhỏ sau: Khi em đi học xong, mẹ em buồn lắm. Bà dặn em là, dù vui với hạnh phúc mới, con đừng bao giờ quên mẹ ở nhà rồi cô đơn, lúc nào cũng nghĩ đến con. Vì lý do đó, người con gái lúc nào cũng nghĩ đến mẹ, sợ mẹ thất vọng như rồi bị buồn, vì thế nàng tìm cách giữ liên lạc với mẹ bằng thư xuyên. Mỗi ngày, sau bữa cơm tối với chồng, người con gái gọi điện thoại nói chuyện với mẹ và hai người em họ đang vài tiếng đồng hồ, kể cho mẹ nghe những việc xảy ra trong ngày và hỏi thăm tình hình người trong gia đình. Ngày nào cũng vậy, cơm tối xong là người con gái bắt đầu hai tiếng đồng hồ nói điện thoại với gia đình. Người chồng lúc đầu thông cảm nên kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng việc này cứ xảy ra thường xuyên.

Buổi tối nào có việc đi đâu thì thôi, còn nếu ở nhà, cô vợ trẻ lại gọi điện thoại nói chuyện với mẹ và các em, không dành một thì giờ nào trò chuyện với chồng. Khi người chồng than phiền thì gia đình vợ bảo là anh ích kỷ và bỏ ngoài tai lời than phiền đó. Người vợ vẫn tiếp tục gọi điện thoại cho cha mẹ bằng thư xuyên sau bữa cơm tối. Người chồng biết không thể thay đổi vì nên khi thấy vợ cơm tối điện thoại lên là anh ra khỏi nhà để chơi bóng trong khu xóm. Sau một thời gian, thấy mình chơi giỏi nên anh tham dự các cuộc chơi đưa cuội tuấn, do thành phố tổ chức. Một ngày nọ, trong một lần chơi đưa anh gặp một thiếu nữ xinh đẹp cũng thích chơi như anh và hai người cùng chơi với nhau thường xuyên. Trong khi đó vợ anh vẫn tiếp tục nói chuyện với cha mẹ mới buồn, không quan tâm đến sự bất bình của chồng. Sau ba năm chờ đợi, sự việc vẫn không thay đổi nên cuối cùng người chồng vợ lại cho bà mẹ và con người cùng chơi đưa với anh lâu nay. Câu chuyện này mới nghe thấy như là chuyện không có thật, nhưng là chuyện có thật, do chính người trong cuộc kể lại. Người con gái trong câu chuyện này chia sẻ nỗi lòng với gia đình, vì chia sẻ nỗi lòng cha mẹ để kết hợp với người bạn nhỏ để. Cha mẹ cô cũng chia sẻ nỗi lòng cho con là cha mẹ để có cuộc sống riêng nên đã khiến gia đình con bị đổ vỡ.

Kính thưa quý thính giả, cha mẹ nào khi nuôi con cũng mong con mau lớn. Khi cho con đi học, ta mong con học giỏi, mới năm mới lên lớp. Rồi chúng ta hạnh phúc khi con đã đạt thành tài và có một chỗ đứng trong xã hội. Tuy nhiên, khi con phải từ giã gia đình để bắt đầu cuộc sống

riêng, chúng ta cảm thấy buồn vì thấy như mình đã mất đi một cái gì quý giá. Cha mẹ nào cũng thương con và muốn được gần bên con mãi mãi, nhưng chúng ta cũng phải chấp nhận rằng cuộc sống của Chúa Trời cho đi sự sống con người khác. Chúa muốn con cái được sống tốt đẹp của cha mẹ khi còn nhỏ, nhưng lúc khôn lớn phải rời cha mẹ để xây dựng đời sống riêng.

Vì con cái rời cha mẹ để đi học là điều cha mẹ đã biết trước và cũng mong muốn nữa, nhưng khi ngày xảy đến, chúng ta vẫn cảm thấy đau buồn và mất mát. Đây là một tình cảm bình thường, dễ hiểu, vì sự phân ly nào cũng đem lại đau buồn. Nhưng có một sự thật đáng buồn quá đau buồn khi con cái gia đình đến nỗi gây khó khăn cho con và mang lại thiệt hại cho chính mình. Có người biết quy tắc ngăn cản con tách ra khỏi gia đình, dù con đã trưởng thành và đã có gia đình riêng. Sự thật có tình trạng đó là có những lý do sau:

1. Cha mẹ xây dựng đời sống mình chung với đời sống con, xem cuộc đời con như là tiếp nối của cuộc đời mình.
2. Cha mẹ có mối quan hệ quá sâu đậm với con vì tình yêu gia đình khiến không muốn rời đi.
3. Cha mẹ yêu thương con cách ích kỷ và muốn tiếp tục nắm giữ đời sống con.
4. Dù con đã lớn, cha mẹ vẫn xem con là nhỏ và như là sự hiểu của mình.
5. Cha mẹ trông mong nơi con quá nhiều hoặc muốn con tùy thuộc mình mãi mãi.

Trong bài tiếp theo chúng tôi đã trình bày lý do thật, đó là: Cha mẹ xây dựng đời sống mình trên đời sống con và xem cuộc đời của con là tiếp nối của đời sống mình.

Nhiều người cố gắng nuôi con ăn học để con được được những việc mà chính mình đã không được. Họ dùng cuộc đời con để sống lại những niềm vui hay thất bại trong cuộc đời của mình, lấy thành công của con làm niềm vui và hạnh phúc. Do đó khi con tách ra khỏi gia đình, họ thấy như mất phần đời sống của mình đã chết.

Lý do II. Cha mẹ có mối quan hệ quá sâu đậm với con cái trong khi đó quan hệ với chúng lại không muốn rời đi.

Lý do thứ hai khi nên mất sự quý trọng huynh khó chấp nhận vì con tách rời khỏi cha mẹ để có đời sống riêng là vì cha mẹ có mối quan hệ quá sâu đậm với con. Đây là điều đương nhiên xảy ra trong những gia đình thiếu hạnh phúc. Trong những gia đình này, cha mẹ, nhất là người mẹ, có khuyến khích con hướng đến tình thân cho con, vì tình cha con hay mẹ con trở nên đầm ấm, gần gũi hơn tình vợ chồng. Nếu người cha hay người mẹ thúc giục con nhiều hơn là thúc giục con vợ chồng và tìm hạnh phúc nơi con cái thay vì tìm hạnh phúc trong đời sống hôn nhân, khi con đến tuổi trưởng thành, cha mẹ sẽ không muốn con lìa xa gia đình. Vì nếu con đi, hạnh phúc và niềm vui của cha mẹ cũng mất. Có những gia đình vợ chồng không thuận hòa và không muốn sống chung với nhau nữa nhưng vì con nên phải tiếp tục chung sống. Trong trường hợp này, đứa con là yếu tố ràng buộc cha mẹ, khiến cha mẹ không bỏ nhau, là cái dìm hãm cái gì nên là gia đình, vì thế khi con đến tuổi trưởng thành, cha mẹ khó chấp nhận điều đó. Thiếu sự hi vọng đối với con, cha mẹ không thể đi riêng nhau, cũng không còn lý do để sống chung với nhau nữa.

Xem tình cha con hay tình mẹ con quan trọng hơn tình vợ chồng là điều không đúng với Lời Chúa dạy. Khi thiết lập hôn nhân, Đức Chúa Trời phán: "Bây giờ cho nên, người nam sẽ lìa cha mẹ mà dính dứ cùng vợ mình, và cả hai sẽ nên một thịt" (Sáng thế ký 2:24). Khi nhắc lại câu này, Chúa Giê-xu cũng nói: "Thứ thì, vợ chồng không phải là hai nữa, nhưng một thịt mà thôi. Vậy, loài người không nên phân rẽ những kẻ mà Đức Chúa Trời đã phối hiệp!" (Ma-thi-ơ 19:6). Kinh Thánh dạy rằng tất cả mọi liên hệ trong đời sống con người, nhưng chỉ có liên hệ vợ chồng được mô tả là "hiệp làm một" (Ê-phê-sô 5:31) và "ràng buộc suốt đời" (I Cô-rinh-tô 7:39).

Nhưng Lời dạy trên cho thấy Chúa muốn quan hệ vợ chồng là quan hệ sâu đậm và gần gũi nhất. Nếu chúng ta để cho bất cứ người nào, dù là con cái, chen vào giữa tình yêu giữa vợ chồng thì đời sống gia đình sẽ gặp khó khăn. Chẳng hạn như Chúa là, con cái chúng ta lên sẽ hiệp làm một với vợ hoặc chồng của chúng. Vì thế, cha mẹ cần chú ý bất kỳ khi con còn sống trong gia đình, đừng xây dựng cuộc đời mình chung với cuộc đời của con, cũng không nên yêu thương và gần gũi với con nhiều hơn là yêu thương và gần gũi với vợ, chồng của mình. Tình phẫn nộ và tình máu thịt cao đẹp và lớn lao nhưng không gì bằng tình vợ chồng mà cũng không thể thay thế tình yêu vợ chồng.

Đôi khi những người góa bụa hoặc hôn nhân đổ vỡ, phải hy sinh cả đời nuôi con, lúc con trưởng thành gia đình đổ vỡ lập thành là lúc đau buồn hơn hết. Hoàn cảnh những người huynh này thật là đáng thương. Vì thiếu tình yêu vợ chồng, các bậc cha mẹ này đến hết tình thương cho con. Con cái là niềm sống và niềm vui, cũng là đời sống tình yêu của cha mẹ. Trong trường hợp này, người cha hay người mẹ đó phải thúc giục con với tình thương không vợ chồng, phải hy sinh, nghĩ đến phúc lợi của con mà đi can thiệp cho con trưởng thành. Con cái trong những gia đình này cũng cần phải thông cảm với hoàn cảnh của cha hoặc mẹ, và tìm một giải pháp dung hòa để không vô tình gây thêm đau buồn cho cha mẹ.

Khi thiếp lập hôn nhân, Đức Chúa Trời không định rằng con cái là yếu tố chính mang lại hạnh phúc cho hôn nhân. Con cái cũng không phải là mối dây ràng buộc vợ chồng với nhau. Theo Lời Thánh Kinh dạy, vợ chồng phải ràng buộc với nhau bằng tình yêu. Yếu tố đem lại hạnh phúc cho hôn nhân là, vợ chồng yêu thương nhau bằng tình yêu chân thật và bền vững như tình yêu Chúa dành cho chúng ta và cả hai vợ chồng đều kính sợ Chúa mà vâng phục nhau. Nói một cách khác, yếu tố ràng buộc vợ chồng phải là tình yêu đôi bên dành cho nhau chứ không phải là con cái hay bền bỉ phải với con cái.

Minh Nguyên

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành